

οικονομῶ καὶ ἐλεήμονι. Ἡ κ. Γαρνιὲ ἐγένωσκε τὴν τέχνην τοῦ ἰκετεῦεν, ἄλλως δὲ ἡ ἀφοσιώσις τῆς ἤτο τοσοῦτον εὐρεῖα, ὥστε προθύμως συμματεῖχον αὐτῆς καὶ οἱ ἄλλοι. Τοῦτο ἀπεδείχθη, ὅτε οὐδένα συμβουλευθεῖσα, ἀλλ' ὑπακούουσα εἰς μίαν τῶν ὁρμῶν, ἃς ἠδυνάτει νὰ καταστείλῃ, πρόβη εἰς πράξιν ἀσύνητον, ἣτις ἐδύνατο νὰ διακινδυνεύσῃ διὰ παντός τὴν τοῦ ιδρύματος ὑπαρξίν, καὶ ὅμως παρέσχεν αὐτῇ τὰς στερεωτέρας βάσεις.

(Ἐπειτα συνέχεια).

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΣΟΥ

ΒΕΡΕΝΙΚΗ

(Συριακὸν ἱστορῆμα ὑπὸ Ἰωάννου Φλάχ.)

Γ'.

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἠγκυροβόλησε τὸ μέγα ἰστιοφόρον τὸ φέρον τὸν βασιλέα Ἀντίοχον καὶ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐρεσον, ἔθθα οἱ δύο υἱοὶ τῆς βασιλείας, Σέλευκος καὶ Ἀντίοχος, ἀνέμενον γονυκλινεῖς τὸν βασιλέα, τυχόντες τῆς συγγνώμης αὐτοῦ, ὅπως εἶχε προῖδει ἡ Λαοδίκη. Τότε ἦλθον ὡσαύτως αἱ δύο θυγατέρες τοῦ βασιλέως, ἐξ ὧν ἡ πρεσβυτέρα, ἡ Στρατονίκη, ἦτο ἤδη ἐν ὀρίμῳ ἡλικίᾳ, καὶ ἐγένοντο δεκταὶ μεθ' ὁμοίας φιλοφροσύνης. Βραδύτερον παρετέθη εἰς τιμὴν τῆς ἀφίξεως αὐτῶν παμμέγιστον γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν κεκλημένοι καὶ πολλοὶ ἐγκριτοὶ Ἐρέσιοι. Καὶ ἐνταῦθα παρεκάθησαν οἱ δαιτυμόνες ἐν δύο αἰθούσαις, εἰς ὧν τὴν μίαν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ ἐταίρων.

Κατὰ τὸ δαῖπνον, ὅτε ὁ θόρυβος εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἐνεχειρίσθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν ὑπηρετούντων δούλων γράμμα, ὅπερ ξένος εἶχε δώσει πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν θύραν. Ὁ βασιλεὺς ἀνέγνω «φυλάχθητε κατὰ ταύτην τὴν νύκτα.» Εἶτα δ' ἔδειξε τὸ γράμμα εἰς τὴν Λαοδίκη, ἣτις ἐπιτηδειότατα ὑποκρινομένη ἐξερράγη εἰς γέλωτα καὶ εἶπε·

— Δὲν πρέπει νὰ πράξῃς, σύζυγέ μου, ὅ τι ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὅπου πρὸς πνηγυρισμὸν τῆς ἀφίξεώς μου ἐμέθυσε καὶ ἤρχισε νὰ κλονίζῃσαι δι' ὃ καὶ ἠναγκάσθῃς ν' ἀφήσῃς τὴν βασιλικὴν τραπεζάν πρὸ τῶν ἄλλων.

— Καλῶς, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς γελῶν, ἀφοῦ ὁ ξένος μὲ καθιστᾷ προσεκτικὸν δι' αὐτὸ τὸ σφάλμα, σοὶ ὑπόσχομαι ἐπισήμως σήμερον νὰ μείνω νηφάλιος.

Τὸ συμπόσιον ἐπερατώθη. Ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη καὶ κατέλιπε μετὰ τῆς Λαοδίκης τὴν αἰθουσαν, εἰς ἣς τὴν θύραν ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς δαδούχοι. Ἐφθασαν δ' εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα. Ἐν τῷ μέσῳ τούτου ἴστατο ἡ Νανῶ, ἡ ἐξ Ἀραβίας ἀ-

κόλουθος τῆς Λαοδίκης, πρὸ μαρμαρίνης τραπέζης, ἐφ' ἧς εὐρίσκοντο κρατῆρ ἀργυροῦς καὶ δύο κύπελλα χρυσᾶ.

Ὁ βασιλεὺς, κλεισθείσης τῆς θύρας, ἐγένετο περιπαθῆς, καὶ ἤθελε ν' ἀσπασθῇ καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν Λαοδίκη, ἀλλ' αὕτη ἐμπόδισεν αὐτὸν λέγουσα·

— Ὅχι δά, βασιλεῦ, ἐπὶ τῇ δι' ἐμὲ εὐχαριστοτάτῃ εὐκαιρίᾳ τοῦ νὰ σὲ βλέπω πάλιν σὺφρονα καὶ νηφάλιον, ὀφείλομεν πρῶτον νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Ἐρμῆν νυκτερινὴν σπονδὴν, ὅπως εὐδοκήσῃ νὰ παράσχῃ ἡμῖν εὐθυμον νύκτα!

Τότε δ' ἔλαβεν ἡ ἐξ Ἀραβίας κόρη τὸν ἀρτυῆρα, ἐπλήρωσε τὰ δύο ποτήρια καὶ προσέφερον αὐτὰ εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὴν Λαοδίκη. Εἶτα δ' ἀπεσύρθη ἀθορύβως ἡ θεραπαίνις.

Ὁ βασιλεὺς ἔφερε διὰ μιᾶς ἀνυπόπτως τὸ ποτήριον εἰς τὸ στόμα καὶ ἐκένωσεν αὐτὸ ἀμυστί, ἐν ᾧ ἡ Λαοδίκη μόλις ἤγγισε τὸ ρευστὸν διὰ τῶν χειλέων αὐτῆς.

Μόλις δὲ ὁ βασιλεὺς ἔθεσε τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἤρχισε νὰ κλονῆται, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ περιστρέφοντο ἀπλανεῖς ἐν τῇ κεφαλῇ. Κατέπεσεν ἐπὶ τὴν ἄκραν τῆς διακόσμου μεταξίνης κλίνης, καὶ ἀναπέμφας πολλάκις βαρεῖς στεναγμούς, ἔπεσε κατὰ γῆς μετὰ σκληροῦ κτύπου, καὶ ἠκούσθη ἐν μέσῳ τῶν σπασμωδικῶν αὐτοῦ κινήσεων δυνατὸς ῥόγχος.

Ἡ Λαοδίκη ἀνέμενον ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἕως ἔπαυσαν οἱ σπασμοί, ἔπειτα ἐχώρησε πρὸς τὸν χαμαὶ κείμενον καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἤδη ἄνευ φωτός. ὤθησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ πτώμα, ὅπερ ἔκειτο ἀλύγιστον καὶ ἀκίνητον, καὶ σταυρώσασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔστη πρὸ αὐτοῦ.

— Ἄ, εἶπε χλευαστικῶς, τὸ ποτὸν τοῦ Ἐρμού ἐπενήργησε θαυμασίως! Διέρχεται λαμπρὰν νύκτα, σύζυγέ μου, οἷας σπανίως ἀπήλαυσε! Ἄλλοτε ἔκοιμάσο ὡς κτήνος καὶ ἀφυπνίζεσο ἀλγῶν ἐν τῇ ἀθλιότητί σου, σύ, ὁ δυστυχέστατος τῶν θνητῶν ἀπάντων! Σήμερον ὅμως εἶνε τὰ κατὰ σὲ ἀνθρωπινώτερα, καὶ αὔριον ἀπαλλάττεσαι τῆς ἐξεγέρσεως! Ἐνόμιζες ὅτι τώρα μὲ κατέχεις ἀσφαλῶς, βασιλεῦ καὶ σύζυγέ μου, ὅπως πάλιν μὲ ἐκδιώξῃς μετὰ παρέλευσιν ἔτους, ὡς ἀπέβαλες τὴν Βερενίκη, ἵνα ἴσως ἐλθῆς ἐν σὺνενόν σου τὴν χαλκόχρου Γοργῶ, μετὰ τῆς ὁποίας ἀντήλλαξες πρὸ ὀλίγου ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐμφραστικὰ καὶ πλήρη πόθου βλέμματα καὶ ἔπειτα ν' ἀνακηρύξῃς διάδοχον σου τὸν ἐξ αὐτῆς νόθον. Δυστυχημένε παράφρον! Νὰ περιπέσῃς εἰς τοιαύτην παγίδα! Διὰ σὲ μόνον ἐταίραι ὑπῆρχον ἐν τῷ φιληθῶν σου βίῳ, οὐδ' ἐγνωρίσας ποτε γυναῖκα φέρουσαν τὸ στέμμα καὶ γενῶσαν υἱοῦς ὑπὸ τὰ φιλήματα τοῦ βασιλέως! Χάριν τῆς

αίγυπτίας παιδίσκης ἠναγκάσθη ἐγώ, σύζυγέ μου, νάρησω τὰ ἀνάκτορα καὶ τὴν κλίνην σου· ἀλλὰ τώρα ἐξεδικήθην! Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶχες τὴν σκληρότητα ν' ἀποκληρώσης καὶ ἐκδιώξης τοὺς ἰδικούς μου καὶ ἰδικούς σου υἱούς, δι' οὓς ἦτο προωρισμένον τὸ συριακὸν στέμμα, ἕνεκα τούτου, ὦ βασιλεῦ, ἐπέρχεται ἄλλη τρομερωτέρα ἐκδικησις, ἣν λυπούμαι μόνον ὅτι τὰ ἐσβεσμένα σου ὄμματα δὲν θέλουσι πλέον ἶδει.

Ταῦτα λέγουσα ἀπέσπασε τὸν στέφανον καὶ τὰ ρόδα τῆς κεφαλῆς καὶ ἔρριψεν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ. Τότε ἀπέσυρε τῆς κλίνης τὴν μεταξίνην καλύπτραν καὶ ἐξέτεινεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πτώματος.

Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἐκρούσθη σιγηλὰ ἡ θύρα. Ἡ Λαοδικὴ ἠνέφξε καὶ εἰσήγαγε τὴν ἐμπειπιστευμένην αὐτῆς Δανάην.

— Τετέλεσται, Δανάη, ἀνεκράυγασεν αὐτὴ μετ' ἀγαλλιᾶσεως, τώρα τὸ στέμμα ἀνήκει εἰς ἡμᾶς! Ἀλλὰ τώρα πρέπει ὁ Σέλευκος μετὰ τῶν ἀξίωματικῶν νὰ κινήσῃ πάραυτα διὰ τὴν Ἀντιόχειαν διότι ἐκεῖ καὶ ὄχι ἐδῶ θὰ λάβῃ πέρασ ἢ κωμωδία αὐτῆ. Ἀλλὰ πρὸ τούτου πρέπει νὰ φονευθῇ αὐθημερὸν ὁ Σώφρων, τὸν ὅποιον ὁ Ἀντίοχος σήμερον διώρισε διοικητὴν τῆς Ἐφέσου, μετὰ καὶ τῶν λοιπῶν αἰγυπτίων πιστῶν. Πρὸς τοῦτο κάλεσον τὸν Νικάτωρα!

Τότε ἔπεσε γονυκλινῆς ἡ Δανάη εἰς τοὺς πόδας τῆς βασιλίσσης, ἧς περιέπτυξε τὰ γόνατα.

— Φόνευσόν με, βασίλισσα, ἀλλὰ φείσθητι τοῦ Σώφρονος τοῦ πεφιλημένου μοι, ὅστις ἦδη ἀπὸ ἐτῶν ἔρῃ ἐμοῦ.

Οὐδὲν ἔπραξε κατὰ σοῦ, οὐδέποτε σὲ κατεδίωξε διὰ τοῦ μίσους του καὶ γνωρίζω ὅτι συνεβούλευσε τὸν βασιλέα νὰ σὲ ἀνακαλέσῃ. Βεβαίως θὰ εἶνε ἐπίσης πιστὸς θεράπων σου, ὅσον ὑπῆρξε ἀφωτισμένος εἰς τὸν Ἀντίοχον.

Ἀκούσασα ταῦτα ἡ βασίλισσα ἐγένετο παγετώδης.

— Πῶς, ὑπέλαβεν, ἡ ἐμπιστὸς μου, ἡ γνωρίζουσα πάντα τὰ μυστικά μου, εἶνε ἡ ἐρωμένη τοῦ πιστοτάτου φίλου τοῦ συζύγου μου τοῦ ἐκδιώξαντός με, τοῦ ἀπομακρύναντος τοὺς υἱούς μου; Εἶχες μετ' αὐτοῦ σχέσεις ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς κατασχύνης μου ὅτε ἐγώ, ἀπόβλητος βασίλισσα, ἐθρήνον τὴν ἀπώλειαν τοῦ θρόνου! Ἀξίεραστον ἐχίδναν ἀνέθρεψα ἐν τῷ κόλπῳ μου! Φύγε μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου· οὐδέποτε θέλω νὰ σὲ ἐπανάιδω πλέον!

— Βασίλισσα, ἀνέκραξεν ἡ Δανάη τεταραγμένη καὶ κλαίουσα, μὴ ἔσο σκληρά! Ἴσως ὁ Σώφρων ἔφυγεν ἤδη!

— Ὁ Σώφρων ἔφυγεν; ἠρώτησεν ἡ Λαοδικὴ τεταραγμένη. Ὁ Σώφρων ἔφυγεν; Ἐφυγεν ἐκ τοῦ συμποσίου καὶ τῶν ἀνακτόρων τούτων ἐνθα ὁ βασιλεὺς εἶχε προσδιορίσει αὐτῷ τὴν κατοικίαν

του; πῶς συμβαίνει τοῦτο, Δανάη; πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἔφυγεν ὁ Σώφρων;

— Ὡ βασίλισσα, εἶπε δειλῶς ἡ κόρη, εἶδοποίησα αὐτὸν κατὰ τὸ συμπόσιον.

Τότε ἐστράφη ἡ Λαοδικὴ καὶ προεχώρησε πρὸς τὴν θύραν, εἰς τὴν ὅποιαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφάνησαν ὁ Ἀνδρόμαχος καὶ ὁ Νικάτωρ μετὰ τῶν ἡγεμόνων.

— Χαῖρε, βασιλεῦ τῆς Συρίας, εἶπεν ἡ Λαοδικὴ τὸ μὲν μετὰ μειδιάματος, τὸ δὲ μετ' ἐπισημότητος, ὑποκλινομένη πρὸ τοῦ πρεσβυτέρου αὐτῆς υἱοῦ καὶ ἀσπαζομένη αὐτὸν μετὰ μητρικῆς στοργῆς. Τότε ἔδωκε τὰς διαταγὰς αὐτῆς. Ὁ Σέλευκος, ὁ πρεσβύτερος υἱός, ὤφειλε κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα νὰ μεταβῇ ἔφιππος μετὰ τῶν ἐμπιστῶν αὐτοῦ, ἰδίως ὅμως μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ Θρασυμάχου καὶ μετ' ἐμπείρων ὁδηγῶν διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς Ἀπαμείας καὶ τοῦ Ἰκονίου εἰς τὸν Ταῦρον, ἵνα φθάσῃ ὡς τάχος εἰς Ἀντιόχειαν, ἐνθα ὁ Λυσίμαχος ἐμελλε νὰ κηρύξῃ δημοσίᾳ τὴν ἀλλαγὴν βασιλείας καὶ νὰ φονεύσῃ τὸν κληρονόμον τῆς Βερενίκης. Ὁ μὲν Ἀνδρόμαχος καὶ ὁ νεαρὸς Ἀντίοχος ὤφειλον νὰ προσεταιρισθῶσι τὴν φρουρὰν καὶ νὰ καταλάβωσι τὰς ἐξόδους τῶν ἀνακτόρων καὶ ὁ Νικάτωρ μετὰ τῶν Συρίων ἐμπιστῶν νὰ φονεύσῃ τοὺς Αἰγυπτίους φίλους τοῦ Ἀντιόχου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ὅπως γνωρίσῃ τὰ γενόμενα.

Δόσασα ἡ Λαοδικὴ τὰς ὁδηγίας ταύτας ἐπορεύθη πρὸς τὸ πτώμα, ἔκλινε τὸ γόγυ καὶ ἔλαβε τὸν βασιλικὸν δακτύλιον ἐκ τοῦ δακτύλου τοῦ νεκροῦ καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν πρεσβύτερον υἱόν.

Τότε ἀπεχαιρέτισαν οἱ υἱοὶ τὴν μητέρα καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἡ Λαοδικὴ ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Δανάης, ἧτις ἀκόμη ἔκειτο κατὰ γῆς καὶ προσεπάθει νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν ὀδύνην αὐτῆς διὰ θρήνων καὶ στεναγμῶν.

Ἡ Λαοδικὴ κατεκλίθη ἐπὶ ἀνακλίντρου κεκαλυμμένου διὰ πολυτίμου δορᾶς τίγρεως, κειμένου ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ δωματίου. Ἐβλεπε δὲ ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν κατὰ γῆς κειμένην κόρην χωρὶς νὰ αἰσθάνηται πρὸς αὐτὴν οὐδεμίαν συμπάθειαν· ἐν τῇ σκληρᾷ, ἀνοικτίρμονι καὶ ἀνάμπτω καρδίᾳ.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐφάνη ὁ Νικάτωρ.

— Ὅλοι ἐφονεύθησαν, ὦ βασίλισσα, ὡς διέταξας, ἤρχισεν ἀγγέλλων, ἐκτὸς τοῦ Σώφρονος ὅστις ἐσώθη φεύγων ἀμέσως μετὰ τὸ συμπόσιον.

— Ἐσώθη, ἀνέκραξεν ἡ Δανάη! Ἐγείρασα δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ προσβλέψασα μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπεν ὦ θεοί, σὰς εὐχαριστῶ!

Ἐν τῷ ἄμα ἀνεπήδησεν ἡ Λαοδικὴ.

— Τότε, ἄς ἀποθάνῃ αὐτὴ, ἀνεφώνησε διὰ φωνῆς ὀξείας, ἡ προδότις, ἡ σώσασα αὐτόν! Ἀ-

ἀγάγετε αὐτὴν εἰς τὸν ἐξώστην τὸν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ καταποντίσατε αὐτήν. Ἐπειτα δὲ ἀπαγάγετε τὸ πτώμα ἐκ τοῦ δωματίου μου, διότι ἐπεθύμουν ν' ἀναπαυθῶ ὀλίγας ὥρας πρὶν ἢ ἐξεγείρῃ ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας!

Ὁ Νικάτωρ ἠνέωξε τὴν θύραν, εἰς ἣν ἐφάνησαν ἀξιωματικοὶ μετὰ ἐξ στρατιωτῶν, ἐξ ὧν δύο συνέλαβον καὶ ἀπήγαγον τὴν Δανάην, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ τέσσαρες ἤγειρον τὸ πτώμα τοῦ βασιλέως ὅπως φυλάξωσιν αὐτὸ ἐν τινὶ ἀπομεμακρυσμένῳ δωματίῳ. Ἀφοῦ πάντες εἶχον καταλίπει τὸ δωμάτιον, εἰσῆλθεν ἡ ἐξ Ἀραβίας κόρη ἡ ἐγχειρίσασα τὸ ποτήριον τοῦ δηλητηρίου, καὶ ἐξέδυσσε τὴν Λαοδίκην, ἣτις κατεκλίθη ἐπὶ τῆς πολυτίμου κοίτης τῆς προωρισμένης εἰς τὴν φιλίωσιν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀποκεχωρισμένου ζεύγους.

Ἡ Νανῶ ἔθεσε κάθισμα παρὰ τὴν κλίνην, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς δεσποίνης αὐτῆς καὶ ἀποκοιμήθη ἐντὸς ὀλίγου, ἐνῶ ἡ Λαοδίκη ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἄγρυπνος, ἔχουσα ἀνοικτούς τοὺς ἀκτινοβολοῦντας ἀπαισίους αὐτῆς ὀφθαλμούς καὶ διελογίζετο τί συνέβη καὶ τί ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ συμβῇ. Αἰφνης δ' ἐξέβαλε μικρὰν κραυγὴν καὶ ἤρξατο τρέμουσα καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Εἶχε στρέψει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν τοῖχον καὶ εἶδεν ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ προσκεφαλαίου κείμενον τὸν ἐκ μύρτων στέφανον ὃν ἔφερον ὁ βασιλεὺς κατὰ τὸ συμβῆσιν καὶ ὅστις εἶχε πέσει ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν κατάπτωσιν. Ἐξύπνισε τὴν Νανῶ καὶ διέταξεν αὐτὴν νὰ ῥίψη τὸν στέφανον πάραυτα ἐκ τοῦ παραθύρου. Τότε προσεπάθησε ν' ἀποκοιμηθῇ, ἀλλὰ μόλις ὅτε ἡ αὐγὴ εἶχεν ἤδη χρυσώσει τὸν οὐρανόν, ἠδυνήθη νὰπολαύσῃ τοῦ εὐεργετικοῦ ὕπνου.

Τὴν αὐτὴν ὥραν ὀκτῶ ἰππεῖς ἐπὶ ζωηρῶν ἵππων ἔτρεχον ἀπὸ ῥυτῆρος διὰ τοῦ ὄροπεδίου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἵνα ὡς τάχος φθάσωσιν εἰς Ἀντιόχειαν· σκοπὸς δὲ τῆς σπουδῆς αὐτῶν ἦτο τὸ στέμμα τοῦ μεγίστου βασιλείου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ ἥλιος τῆς ὑστεραίας, ὅστις μετὰ ψυχρὰν νύκτα ἔδωκεν αὐτοῖς νέον θάρος καὶ νέαν θερμότητα, δὲν ἐφώτιζε πλέον τὴν δυστυχῆ ἐρωτευμένην Δανάην, ἥς τὸ ὠραῖον, εἰς τόσους ποθητὸν σῶμα εὖρεν αἰώνιον ἀνάπαυσιν ἐπὶ τῶν βράχων τῶν ἀκτῶν τοῦ πελάγους τῆς Ἰωνίας. Αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἃς εἶπεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τοὺς στρατιώτας, πρὶν ἢ καταποντισθῇ, ἦσαν αἱ ἐξῆς:

— Δικαίως οἱ πολλοὶ ἀφροντιστοῦσι τῶν θεῶν. Ἴδου ἐγώ, ἣτις ἠθέλησα νὰ σώσω τὸν ἄνδρα ὃν οἱ θεοὶ μοὶ προσδιώρισαν, ἀνταμείβομαι διὰ τοῦ οἰκτροτάτου θανάτου, ἐν ᾧ ἡ Λαοδίκη ἡ φονεύσασα ἐπονειδίστως τὸν νόμιμον αὐτῆς σύζυγον ἀπέκτησε νέας τιμὰς καὶ ἐν βασιλείῳ.

Ἐνωρὶς τὴν πρωΐαν ἔμαθον οἱ κάτοικοι τῆς

Ἐφέσου, ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος εἶχεν ἀποθάνει κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα.

Δ'.

Περὶ τὰς δέκα ἡμέρας μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα, ἅτινα δὲν ἦσαν ἀκόμη γνωστὰ ἐν Ἀντιόχειᾳ, ἤλαυνον ἐσπέραν τινά, ὅτε ἤδη εἶχεν ἀρχίσει τὸ λυκόφως, οἱ ὀκτῶ ἐκείνοι ἰππεῖς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ τῆς βορείως τῆς Ἐφέσου κειμένης Ἰσοῦ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Ἐν τῷ ἅμα ἐγένετο μεγάλη κίνησις ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, τὸ πλῆθος συνωθεῖτο μέχρι τῆς νήσου ἐφ' ἣς ἔκειντο τὰ ἀνάκτορα, διότι χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τίς ὁ πρῶτος ἀγγείλας τὴν εἰδήσιν, ἐν βραχεῖ χρόνῳ εἶχε διαδοθῆ ἡ φήμη, ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος εἶχεν ἀποθάνει. Καὶ ἐν τοῖς ἀνακτόροις δ' ἐγένετο γνωστὸν μετ' ὀλίγον τὸ συμβῆν. Εἰς ὅλους τοὺς προδόμους, ἀπὸ τῆς φρουρᾶς μέχρι τῶν δωματίων τῶν θεραπόντων, ἐπεκράτει ζωηρὰ ὀμίλια περὶ τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως. Ἡ Βερενίκη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ἀπασχολημένη περὶ τὴν ἀνάγνωσιν ἐπιστολῆς, ἐν ἣ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς, εὐρισκόμενος εἰς τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὴν Δαμασκόν, προανήγγειλεν αὐτῇ τὸ ἐπικείμενον τέλος τοῦ βαρέως ἀσθενοῦς πατρὸς αὐτῆς, ὅτε εἰσῆλθε μετὰ βίας εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Ἀρσινόη ἀσθμαίνουσα.

— Ὡ βασιλίσσα, ἀνεφώνησεν αὕτη ἅμα ὡς ἔκλεισε τὴν θύραν, ὁ σύζυγός σου Ἀντίοχος ἐδηλητηριάσθη, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σέλευκος ἔφθασε πρὸ ὀλίγου μετὰ τῆς βασιλικῆς σφραγίδος ἵνα αὖριον ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς τῆς Συρίας.

— Ὡ, τὸ προησθάνομην! ἀνεκραύγασεν ἡ Βερενίκη. Ἴδου ὅποιαν εὐγνωμοσύνην ἀνταπέδωκεν ἡ ἀθλία αὕτη γυνὴ διὰ τὴν ἀνάκλησίν της! Ἀλλὰ δὲν πρέπει ἡμεῖς πολὺ νὰ βραδύνωμεν! Αὖριον τὴν πρωΐαν πρέπει νὰ φύγω μετὰ τοῦ υἱοῦ μου διὰ τὴν Δαμασκόν. Ὁ Πύρρος νὰ ζεύξῃ τὴν ἄμαξάν μου, δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι πηγαίνω εἰς Δάφνην, ἵνα προσφέρω θυσίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν διὰ τὸν ἀποθανόντα σύζυγόν μου. Ἄς ἀναμείνῃ μετὰ τῆς ἁμάξης εἰς τὴν πύλην τῶν αἰετῶν. Σεῖς αἱ μείνασαι πισταὶ φύγετε συγχρόνως καὶ προσπαθήσατε ν' ἀποδράσῃτε διὰ τὴν Δαμασκόν.

Τότε ἤρξατο ἡ Ἀρσινόη πικρῶς θρηνοῦσα, καὶ ματαιῶς προσεπάθει ἡ Βερενίκη νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτήν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπλησίασεν ἡ Βερενίκη εἰς πολῦτιμον λάρνακα, ἐξήγαγε πυξίδιον ἐξ ἐβένου καὶ ἐλέφαντος, ὅπερ περιεῖχε τὰ βασιλικά αὐτῆς κοσμήματα καὶ κειμήλια, περιέβαλεν αὐτὸ δι' ὑφάσματος καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀρσινόην, ἵνα ὁ Πύρρος κρύψῃ αὐτὸ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀπαρτῆρος ἐν τῇ ἁμάξῃ. Ἀθορύβως

καὶ θλιβερῶς ἀπεσύρθη ἡ Ἀρσινόη, φέρουσα τὰ κειμήλια τῆς βασιλείας.

Ε'.

Δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἴστατο βασιλικὸν ἄρμα πρὸ τῆς πύλης τῶν ἀνακτόρων, ἧτις ἐκ τῶν πρὸς τὰς δύο πλευρὰς ἀναγλύφων αὐτῆς παραστάσεων ἐκαλεῖτο ἡ πύλη τῶν ἀετῶν. Ἦτο δὲ ὁ Πύρρος ἵπποδαμαστής, ὁ αἰγύπτιος ἠνίοχος τῆς Βερενίκης, ὃν εἶχε συμπαραλάβει ἐξ Ἀλεξανδρείας. Πρὸ δὲ τοῦ ἄρματος ἴστατο ἡ Ἀρσινόη τοποθετοῦσα ἐν αὐτῷ ἐνδύματα τινα καὶ ἀλεξήλιον. Πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς πύλης ἴσαντο δύο ἐκ Κιλικίας δορυφόροι.

Ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν Ἀρσινόην ἐφάνη ἡ Βερενίκη, ἔχουσα ἐν μέρει κεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν. Παρ' αὐτὴν δ' ἔβαινε δούλη τις, καὶ ταύτην ἠκολούθει ἡ τροπὸς φέρουσα τὸν παῖδα. Ἡ Βερενίκη ἦτο ἤδη πλησίον τῆς ἀμάξης, ὅτε ὁ Λυσίμαχος ἐξῆλθε δρομαῖος ἐκ τῆς αὐτῆς πύλης. Ὄρμησε κατὰ τῆς τροφοῦ, ἧτις ἀνύποπτος ἴστατο καὶ ἀνέμενε ν' ἀναβῆ ἡ βασίλισσα. Ὅτε δ' οὗτος εὐρέθη πλησίον τῆς, ἀπέσπασεν δι' αἰφνιδίας κινήσεως τὸ παιδίον ἐκ τῶν χειρῶν τῆς τροφοῦ, ἐν ᾧ δ' ἀμφοτέραι ἀνεκραύγαζον, ἐδράξεν οὗτος τὸ παιδίον ἐκ τῶν μηρῶν καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸ κατὰ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὴν πλησιεστέρην στήλην. Τὸ κρανίον θραυσθὲν ἐπλατάγησε καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸ αἷμα καὶ ὁ μυελὸς ἐξετινάχθησαν ἐπὶ τοῦ πλησίον ἵσταμένου δορυφόρου, ὅστις ὑπεχώρησε φρικτῶν.

Ἡ Βερενίκη ἀκούσασα τὸν θόρυβον εἶχε στραφῆ· τρομερὰ κραυγὴ διέσχισε τοὺς ἀέρας. Ὁ Λυσίμαχος ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ πτώμα τοῦ παιδίου, ἀλλ' ἤδη ἡ Βερενίκη καὶ ἡ Ἀρσινόη εἶχον ὁρμήσει κατ' αὐτοῦ, ὥστε οὗτος προετίμησε ταχέως νὰ ἐκφυγῇ διὰ τῆς ὁδοῦ.

Τότε ἀπέσπασεν ἡ μανιώδης βασίλισσα τὸ δόρυ ἀπὸ τοῦ πεφοβισμένου φρουροῦ καὶ ἐκραύγασε διὰ βραγχυῆς φωνῆς:

— Κατόπιν του, Πύρρε, κατόπιν του!

Ταῦτα λέγουσα ἐπήδησεν εἰς τὴν ἀμάξαν, ἧς οἱ ἵπποι πάραυτα ἐξεκίνησαν, μαστιγοῦμενοι ὑπὸ τοῦ πιστοῦ ἠνίοχου. Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἶχον πλησιάσει τὸν Λυσίμαχος, ὅστις ἴσα ἴσα ἐμελλε νὰ στρέψῃ ἐκ τῆς μέσης τῆς λεωφόρου πρὸς τὰς στοάς. Τότε ἠγέρθη ἡ βασίλισσα ἐν τῇ ἀμάξῃ καὶ ἐξηκόντισε τὸ δόρυ, ὅπερ διήλθεν ἐγγύτατα τῆς κεφαλῆς τοῦ φονέως. Τὸ ἀκόντισμα ἀπέτυχεν, ἀλλὰ φοβηθεὶς ὁ Λυσίμαχος ἐκ τοῦ συρικτικοῦ τοξεύματος ἐσφάλη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ ὠδήγησεν ὁ Πύρρος τὸ βαρὺ ἄρμα πρὸς τὸν Λυσίμαχος, καὶ ὅτε οὗτος ἐμελλε νὰ ἐγερθῆ, ἔρριψαν αὐτὸν οἱ ἵπποι

κατὰ γῆς, καὶ οἱ τροχοὶ διήλθον ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ. Ἐπειτα δὲ μετὰ βραχὺν δρόμον ἔστρεψεν ὁ Πύρρος τὸ ἄρμα καὶ διέβη πάλιν ἀλλὰ βραδέως ἐπὶ τοῦ αἵματοφόρου σώματος. Ἄλλ' ὅτε ἡ ἀμάξα εἶχεν ἤδη διαβῆ, ἐφώνησεν ἡ Βερενίκη σιγῆλῃ καὶ τεταραγμένη:

— Πύρρε, φίλτατε, στήθι μόνον ἐπὶ στιγμῆν. Ἡ βασίλισσα κατέβη, ἐπορεύθη πρὸς τὸν αἰμάσσοντα, σπαράσσοντα καὶ τεθραυσμένον ὄγκον καὶ ἔκλινε τὸ οὖς πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ φονέως. Ὅτε εἶδεν ἀκόμη ἵχνη ζωῆς, ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ ἐδάφους μέγαν λίθον διὰ τῶν τρυφερῶν, τρεμουσῶν αὐτῆς χειρῶν, παρέλαβεν αὐτὸν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ κατέρριψεν αὐτὸν γονυκλινῆς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ φονέως, ὅστις ἀσθενῆ ἀναπέμφας στεναγμὸν ἐξέπνευσε. Ἡ δὲ βασίλισσα ἐπανελάβε καὶ πάλιν τὸ λιθοβόλημα, ἔπειτα ἀπέρριψε μακρὰν τὸν λίθον καὶ ἐπέβη τῆς ἀμάξης.

— Τώρα, πρὸς τὸ τέκνον μου, Πύρρε!

— Ὡ βασίλισσα, εἶπεν οὗτος τεταραγμένος, βλέπω ἤδη πολλοὺς ἄνδρας συνηγμένους περὶ τὴν βασιλείον πύλην, ἐν ἀπειλητικῇ στάσει, καὶ νομίζω, ὅτι καλλίτερον θὰ πράξωμεν φεύγοντες ἐν τῷ ἅμα! Συμβουλεύω νὰ ἐλάσωμεν πρὸς τὴν Δάφνην. Ἐκεῖ εὐρίσκεται αἰγύπτιος ἀξιωματικὸς ὅστις θὰ σοὶ μείνῃ πιστός.

— Ὅχι, ὄχι προτιμῶ τὸν θάνατον πρὸς τὸ τέκνον μου, Πύρρε, πρὸς τὸ τέκνον μου! ἐφώνησε περιπαθῶς ἡ βασίλισσα.

Ἡ ἀμάξα ἔστρεψε πρὸς τὸν πυλῶνα καὶ ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ. Ἡ θρηνοῦσα Ἀρσινόη εἶχε περιτυλίξει τὸ νεκρὸν παιδίον εἰς ὕφασμα, καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν ἀμάξαν εἰς ἣν καὶ αὐτὴ ἀνέβη. Ἡ Βερενίκη ἐστράφη πρὸς τὰς θεραπεινίδας καὶ τοὺς δούλους, οἵτινες τὸ μὲν κλαίοντες, τὸ δὲ ἐκπληττόμενοι, ἀλλ' ἄνευ συγκινήσεως, εἶχον παραστῆ θεαταὶ τῶν συμβάντων ἅτινα εἶχον διαδραματισθῆ μόλις διακόσια βήματα μακρὰν τῶν ἀνακτόρων.

— Ὅστις μοὶ μένει ἀκόμη πιστός, ἄς ἔλθῃ σήμερον εἰς Δάφνην, ἐνθα ἀμέσως πηγαίνω, ὅπως ἐπικαλεσθῶ τὴν προστασίαν τοῦ Εὐμένους.

Εἶτα δ' ἐξεκίνησαν οἱ ἵπποι καὶ ἔφερον τὴν βασίλισσαν διὰ τοῦ δυτικοῦ προαστείου, τῆς Ἡρακλείας, ἐντὸς ἡμισυῆς ὥρας εἰς τὴν τεσσαράκοντα στάδια ἀπέχουσαν Δάφνην. Μόλις κατὰ τὴν πορείαν ταύτην εὗρεν ἡ Βερενίκη καιρὸν ν' ἀφῆθῃ εἰς τὴν λύπην αὐτῆς. Ἐν ᾧ δ' ἐκίνει ἐν ταῖς χερσὶ τὸ ψυχρὸν καὶ κατασυντετριμμένον τέκνον τῆς, κατέρρεον τὰ δάκρυα τῆς μητρικῆς ὀδύνης καὶ ἐθρῆνει ἐπὶ ταῖς προσβολαῖς τῆς τύχης, αἵτινες εἶχον πλήξει αὐτὴν σκληρότατα.

(Ἔπεται τὸ τέλος).